

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **Share CAR!, z. s.**
se sídlem Příbramská 67, 407 25 Verneřice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024, č. j. 101680/2024/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá přezkumem procesních otázek souvisejících s projednáním přestupku provozovatele vozidla podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), přičemž rozhoduje ve věci již podruhé, neboť jeho první rozhodnutí zrušil ke kasační námitce Nejvyšší správní soud (dále „NSS“).

Shrnutí průběhu správního řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

2. Rozhodnutím Městského úřadu Lysá Nad Labem (dále jen „městský úřad“) ze dne 12. 12. 2023, č. j. MULNL-OD/879992/2023/SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče, neboť dne 24. 9. 2022 v 11:34 hodin na pozemní komunikaci v obci Starý Vestec blíže nezjištěný řidič řídil žalobcem provozované vozidlo rychlostí 59 km.h⁻¹, ačkoliv nejvyšší povolená rychlost v daném úseku činila 50 km.h⁻¹. Za tento přestupek provozovatele byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a paušální náhrad a nákladů řízení. Spáchání přestupku bylo zjištěno na základě výstupů ze zařízení pro měření rychlosti vozidel obsluhovaného Městskou policií Lysá nad Labem (dále jen „městská policie“).
3. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný svým rozhodnutím ze dne 29. 7. 2024, č. j. 101680/2024/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
4. Proti napadenému rozhodnutí se nyní žalobce brání žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
5. Žalobce v žalobě namítá, že již v průběhu správního řízení upozornil na to, že měření rychlosti zde prováděla městská policie, zároveň však absentuje souhlas Policie ČR k takovému měření podle § 79a zákona o silničním provozu. Tuto jeho námitku přitom žalovaný nijak nevypořádal, a to ani implicitně, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tento nedostatek je přitom neodstranitelný v řízení soudním, jak dle názoru žalobce dovodil rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2023, č. j. 34 A 30/2022-26.

Shrnutí žaloby a dalších podání účastníků

6. Žalobce dále namítá, že již v průběhu správního řízení upozornil na to, že byly předkládány dvě fotografie zachycující jeho vozidlo při vjezdu do měřeného úseku, avšak každá z nich byla opatřena jiným časem. Tuto odvolací námitku však žalovaný nevypořádal a nijak nevysvětlil, proč vycházel z jedné, a nikoliv z druhé fotografie. Druhá fotografie přitom prokazuje projetí měřeným úsekem v jiném čase, než ze kterého vycházel správní orgán ve svém výpočtu, což žalobce považuje za zásadní skutečnost mající přímý vliv na měřenou rychlost. Ani tuto námitku však žalovaný nevypořádal, a tedy i z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal, kterak při vypravování napadeného rozhodnutí omylem odeslal pracovní verzi, ve které chyběla část odůvodnění. Toto pochybení však napravil vydáním opravného usnesení ze dne 15. 11. 2024, č. j. 151318/2024/KUSK (dále jen „usnesení ze dne 15. 11. 2024“), kterým opravil písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí tak, že doplnil své odůvodnění, aniž by tím jakkoliv zasahoval do výroku rozhodnutí, skutkových zjištění a jejich právního hodnocení. I navzdory tomuto opomenutí však mají skutkové závěry správních orgánů oporu ve spise a vycházejí z úplně zjištěného skutkového stavu. Případné stručnější odůvodnění lze vnímat nanejvýš jako formální nedostatek, pro který není třeba napadené rozhodnutí rušit. Žalobu navrhuje zamítnout.
8. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou, ve které líčí, proč je třeba v odvolání vznesené pochybnosti a námitky nutno vypořádat implicitně. O jím namítané absenci souhlasu Policie ČR podle § 79a zákona o silničním provozu coby nezbytné podmínky

k provádění měření městskou policií však není v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí žádná zmínka. Žalobce rovněž nesouhlasí s reakcí žalovaného, že by existence více fotografií z počátku měření nezakládala pochybnost, protože pak lze vybrat více tu, která se „hodí“ k tvrzenému výsledku. Dle žalobce by tomu mělo být opačně, tedy nejprve by se mělo určit, která fotografie byla pořízena při vjezdu a která při výjezdu z měřeného úseku, a pak přezkoumat, zda je výsledek správný, a nikoliv použít tu pro obviněného nejméně výhodnou. Podstatné však je, že odvolací námitku proti tomu brojící žalovaný nevypořádal. Tyto vady přitom nelze odstraňovat v řízení soudním, a to ani vydáním opravného usnesení, které slouží k opravě písařských chyb, počtů a jiných formalit, nemohou však sloužit k doplňování dříve opomenutých námitek. Způsob, jakým žalovaný využil usnesení ze dne 15. 11. 2024, může představovat zneužití práva. Navíc žalovaným zmiňované usnesení 15. 11. 2024 ani není v právní moci, neboť proti němu bylo podáno odvolání.

II. Dosavadní průběh soudního řízení

První rozhodnutí ve věci

9. Soud k projednání věci nařídil na 10. 2. 2025 ústní jednání. Žalobce se z účasti na ústním jednání omluvil. Žalovaný při ústním shrnul nosné části vyjádření k žalobě s tím, že má za to, že usnesení ze dne 15. 11. 2024, jež je třeba chápat jako opravu napadeného rozhodnutí, obsahuje vypořádání všech odvolacích námitek. Soud při jednání neprováděl žádné dokazování nad rámec správního spisu, z něhož se zvláště zaměřil jednak na shlednutí fotografií z měřicího zařízení, a jednak samostatně přečetl obsah přípisu Policie ČR ze dne 10. 2. 2010, č. j. KRPS-16911/ČJ-2010-010806 (dále „přípis Policie ČR ze dne 10. 2. 2010“).
10. Rozsudkem ze dne 10. 2. 2025, č. j. 50 A 17/2024-34 (dále jen „první rozsudek“) soud žalobu zamítl. Zčásti přisvědčil žalobní námitce brojící proti usnesení ze dne 15. 11. 2024, které vyhodnotil jako paakt, k němuž v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí nepřihlédl. Proto přisvědčil žalobci, že v napadeném rozhodnutí nebyly výslovně vypořádány označené odvolací námitky. Zároveň však dospěl k závěru, že se však nejedná o vadu, která by znemožňovala věcný přezkum. Co se týče chybějícího souhlasu policie s měřením, poukázal krajský soud na to, že je zažurnalizován na č. 1. 7 spisu Městského úřadu Lysá Nad Labem, nalézá se tedy ve správním spise od počátku. Zákonná podmínka měření tedy byla od samého počátku splněna. Žalobce přitom zpochybňoval absenci souhlasu policie, aniž by využil možnosti seznámit se s obsahem správního spisu, v němž byl daný souhlas založen. Ani se nedostavil k soudnímu jednání, a tedy ani nevyužil možnosti případně polemizovat s obsahem souhlasu policie. Soud proto dospěl k závěru, že zrušení napadeného rozhodnutí jen proto, že se výslovně nezmiňuje o objektivně existujícím souhlasu, by představovalo přepjatý formalismus. K námitce týkající se různých časových údajů na dvou fotografiích soud uvedl, že inkriminovaný časový rozdíl zahrnuje toliko 10 vteřin. Výrok o vině je přitom z hlediska času spáchání přestupku specifikován pouze datem, hodinou a minutou, tedy bez vteřinového upřesnění. Takovou specifikaci soud vyhodnotil jako dostačující a nebylo mu zřejmé, v čem by měl být desetivteřinový rozdíl natolik zásadní, aby mohl ovlivnit samotný průběh měření rychlosti, natož přímo jeho výsledek. Rovněž mu nebylo zřejmé, jak žalobce dospěl k tomu, že byla použita pro něj nejméně výhodná fotografie. Soud proto vyhodnotil, že by bylo taktéž přepjatým formalismem, pokud by jen kvůli absenci výslovní zmínky o rozdílnosti fotografií z měřicího zařízení došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť si nelze představit, že by žalovaný při řádném vypořádání příslušné odvolací námitek mohl dospět k nějakému jinému závěru, než že jediný skutečný rozdíl v

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

čase se týká údaje o vteřinách, který je však z hlediska spáchání posuzovaného přestupku nepodstatným údajem.

11. Na základě kasační stížnosti žalobce byl první rozsudek zrušen rozsudkem NSS ze dne 18. 6. 2025, č. j. 3 As 40/2025-37 (dále jen „zrušující rozsudek NSS“). NSS nepřisvědčil žalobcově kasační námitce, že by soud nemohl za účelem ověření dostatečnosti zjištěného skutkového stavu provádět dokazování, v této souvislosti zdůraznil zejména princip plné apelace a odkázal na související judikaturu. Rovněž nepřisvědčil žalobcově kasační námitce, že by prověření existence souhlasu policie s měřením představovalo ze strany soudu nahrazování činnosti správního orgánu. Naproti tomu přisvědčil kasační námitce, že nebyla vypořádána žalobní námitka poukazující na existenci dvou fotografií zachycující vjezd vozidla do měřeného úseku s odlišnými časovými údaji (11:34:28.190 vs. 11:34:28.314). Dle NSS bylo na tuto žalobní námitku reagováno v prvním rozsudku mimoběžnou argumentací, neboť soud „neobjasnil namítanou nesrovnalost v časech vjezdu vozidla do měřeného úseku a její relevanci pro skutkové závěry žalovaného a zákonnost jeho rozhodnutí. Namísto toho podal ucelený výklad o vteřinovém údaji v rámci popisu skutku, přičemž dle všeho vycházel z porovnání časových okamžiků na vjezdu (č. l. 2 spisu žalovaného) a výjezdu (č. l. 2 spisu Městského úřadu Lysá nad Labem) vozidla z měřeného úseku (ten se liší právě o 10 vteřin). Nejvyšší správní soud přitom není oprávněn jako první v řízení danou námitku týkající se podkladů založených ve spise (a jejich hodnocení) vypořádat. V rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalovaného k této námitce (a obecně otázce) není nic blíže uvedeno, kasačnímu soudu proto nezbylo než rozsudek krajského soudu pro tuto vadu, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (jeho nepřezkoumatelnosti), zrušit. Pokud totiž stanovení rychlosti vozidla bylo založeno na poměření ujeté vzdálenosti v měřeném úseku s časem jízdy (stanoveným odečtením okamžiku výjezdu z měřeného úseku od okamžiku vjezdu do něj), eventuální (namítaná) záměna fotografií s lišícím se údajem o okamžiku vjezdu do měřeného úseku by logicky vedla ke stanovení odlišné (a třeba i nižší) rychlosti vozidla. Nejvyšší správní soud tedy v tomto případě nemohl uzavřít, že pochybení krajského soudu při vypořádání tohoto žalobního bodu nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.“ Z tohoto důvodu NSS první rozsudek zrušil a uložil zdejšímu soudu, aby v dalším řízení posoudil i relevanci otázky nesrovnalost v časech vjezdu vozidla do měřeného úseku pro zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, stejně jako to učinil ve vztahu k námitce absence souhlasu policie s měřením.

Průběh dalšího řízení po zrušujícím rozsudku NSS

12. V dalším řízení podal žalobce písemné vyjádření, v němž odkazuje na judikaturu NSS i Ústavního soudu, ze které dovodil, že opomene-li odvolací orgán vypořádat námitky a důkazní návrhy, je to důvod pro zrušení jeho rozhodnutí soudem. Odlišný postup by žalobce vnímal jako zásad do svých ústavních práv, a to jednak porušení práva na zákonného soudce, a zároveň porušení samotného práva na spravedlivý proces. Proto navrhuje, aby soud posoudil, zda byla žalobcem vznesená námitka relevantní k věci samé. Žalobce vyslovil úvahu, že vyvstává vcelku důvodná pochybnost o věrohodnosti měření jako takového, pokud rychloměr pořizuje více fotografií vozidla na vjezd do měřeného úseku, v různých časech. Dle žalobce je v takovém případě je otázkou, zda takový rychloměr funguje správně, zda není rozbitý. Rychloměr totiž funguje na principu, že pořídí fotografii na vjezd do měřeného úseku a na výjezd z měřeného úseku. Proto pořizuje-li více fotografií, je otázkou, kdo a proč následně vybírá kterou z těchto fotografií za důkaz. V této souvislosti si žalobce rovněž klade otázku, zda ve skutečnosti nebylo pořizeno více fotografií i na výjezd z měřeného úseku, případně která z těchto fotografií byla „vybrána“ za důkaz a proč. To jistě Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

mohl vysvětlit strážník, který výsledky z rychloměru zpracovával, a eventuální pochybnosti mohl odstranit, nebo také prohloubit. Má-li rychloměr pořídit jednu fotografii na vjezdu do měřeného úseku a rychloměr pořídl fotografie více v odlišné časy, pak tím dle žalobce vyvstala pochybnost, proč tomu tak bylo, a tedy pochybnost o výsledku měření. Je pak zcela nerozhodné, zda v důsledku bylo takové pochybení zrovna ve prospěch či v neprospěch žalobce, podstatné naopak je, že o správnosti činnosti rychloměru a výsledku měření lze pochybovat. S ohledem na uvedené žalobce trvá na tom, aby napadení rozhodnutí bylo zrušeno a aby mu byla přiznána nákladů řízení.

13. Soud k projednání věci nařídil na 24. 7. 2025 ústní jednání. Při jednání nebylo prováděno žádné dokazování nad rámec správního spisu, z něhož byla věnována pozornost zejména dvěma fotografiím zachycujícím vjezd vozidla do měřeného úseku s odlišnými časovými údaji (11:34:28.190 vs. 11:34:28.314). Žalovaný v průběhu jednání setrval na svém procesním stanovisku, současně odkázal na svá vyjádření uváděná též v kasační stížnosti, v nichž inkriminovaný rozkol vysvětlil. Žalobce se z účasti na ústním jednání omluvil.

III. Posouzení soudem

14. Soud v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.) přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí, přičemž je vázán právním názorem zrušujícího rozsudku NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
15. Soud i po zohlednění závěrů vyslovených ve zrušujícím rozsudku NSS dospívá k závěru, že žaloba není důvodná.

Důsledky usnesení ze dne 15. 11. 2025

16. Soud stejně jako v prvním rozsudku dává žalobci za pravdu v tom, že usnesení ze dne 15. 11. 2025 nelze považovat za opravné usnesení v pravém slova smyslu, neboť se jedná o paakt, ke kterému při přezkumu napadeného rozhodnutí nelze přihlížet (viz odst. 13-16 prvního rozsudku). Jelikož vyhodnocení této otázky nebylo v řízení o kasační stížnosti ani poté žádným z účastníků zpochybňováno, nepovažuje soud za nutné, aby se v dalším řízení této otázce hlouběji věnoval. Pouze pro úplnost soud zdůrazňuje, že stejně jako v „prvním kole“, i nyní přezkoumává napadené rozhodnutí v jeho původní podobě, tedy tak, jako kdyby usnesení ze dne 15. 11. 2025 nebylo nikdy vydáno.

Souhlas policie s měřením

17. Ohledně vypořádání žalobního bodu, že v napadeném rozhodnutí není explicitně reagováno na žalobcovu odvolací námitku ohledně absence souhlasu policie dle § 79a zákona o silničním provozu, soud nemá důvod se odchylovat od již dříve vyslovených závěrů (viz odst. 21-27 prvního rozsudku), jejichž správnost NSS potvrdil (viz odst. 15-16 zrušujícího rozsudku NSS).
18. Lze proto pouze ve stručnosti zopakovat, že součástí správního spisu je i souhlas policie s měřením (viz přípis Policie ČR ze dne 10. 2. 2010). Proto pokud by soud rušil napadené rozhodnutí jen proto, že v něm není výslovně reagováno na námitku, zda byl udělen souhlas s měřením, jednalo by se o přepjatý formalismus, neboť jediným smyslem dalšího řízení před žalovaným by bylo seznámit odvolatele (žalobce) s podkladem, který se od počátku nalézá ve správním spise, a s nímž se žalobce mohl již v řízení na prvním stupni seznámit. Nevypořádání námítky směřující do absence daného podkladu tudíž nepředstavuje dostatečnou relevanci z hlediska možné změny výroku napadeného či prvostupňového

rozhodnutí. V podrobnostech soud plně odkazuje na příslušné pasáže prvního rozsudku (odst. 21-27) i zrušujícího rozsudku NSS (odst. 15-16).

Nesrovnalost v časech na fotografiích zachycujících vjezd do měřeného úseku či výjezd z něj

19. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný explicitně nevypořádal odvolací námitku, že jsou předkládány dvě fotografie zachycující vozidlo při vjezdu do měřeného úseku, ale každá s jiným časem. Pro nové posouzení věci je nicméně klíčové, jakou relevanci mělo toto opomenutí pro zákonnost napadeného rozhodnutí.
20. Soud předně nemůže souhlasit s úvahou žalobce, že by opomenutí odvolacího orgánu vypořádat námitky a důkazní návrhy bylo bez dalšího důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí. Tato úvaha je založena na mylné interpretaci judikatury odkazované v doplňujícím vyjádření žalobce dne 22. 7. 2025, neboť jí pojímá absolutisticky, tedy že jakékoliv opomenutí odvolacího orgánu zareagovat na námitku či důkazní návrh bude vždy a za všech okolností důvodem pro zrušení. Tak tomu ale není.
21. Soud již dříve žalobci vysvětlil (viz odst. 19 prvního rozsudku), že vždy záleží na tom, zda vada spočívající v absenci vypořádání určité námitky skutečně brání přezkumu napadeného rozhodnutí. O vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, pokud by k dané vadě nedošlo (viz odst. 16 zrušujícího rozsudku NSS a tam odkazovanou judikaturu). Tuto úvahu zrušující rozsudek NSS ostatně reflektoval i části odůvodnění, ve které bylo žalobcově kasační námitce vyhověno, neboť explicitně uvedl, že „[v] dalším řízení tedy krajský soud posoudí **i relevanci vznesené otázky pro zákonnost rozhodnutí žalovaného [sic]**, stejně jako to učinil ve vztahu k námitce absence souhlasu policie s měřením“ (viz odst. 17 zrušujícího rozsudku). Jinými slovy, NSS výslovně zavázal zdejší soud nejen k tomu, aby objasnil v žalobě namítanou nesrovnalost v časech vjezdu vozidla do měřeného úseku, ale aby též zhodnotil, zda by tato případná nesrovnalost vůbec mohla mít vliv na skutková zjištění správních orgánů. K uložení takového by však NSS sotva přistupoval, pokud by platila žalobcova teze, že opomenutí dané otázky žalovaným mělo vést automaticky ke zrušení napadeného rozhodnutí. V takovém případě by NSS mohl zrušit napadené rozhodnutí i sám [srov. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.] a nemusel by k tomu zavazovat krajský soud, tím spíš když sám připustil, že žalovaný danou otázku nevypořádal (viz odst. 17 zrušujícího rozsudku NSS).
22. Soud se proto dále na otázku, zda pro skutkové závěry správních orgánů mohlo mít vůbec význam, že ve správním spise jsou založeny dvě fotografie zachycující vjezd vozidla do měřeného úseku, z nichž jedna zobrazuje čas 11:34:28.190, zatímco druhá zobrazuje čas 11:34:28.314.
23. Jak plyne ze správního spisu, obě inkriminované fotografie do něj byly doplněny až v průběhu odvolacího řízení, o čemž byl žalobce vyrozuměn přípisem žalovaného ze dne 2. 7. 2024, č. j. 088659/2024/KUSK, v němž byl rovněž obsažen dovětek, že jde o fotografie vozidla na vjezdu do měřeného úseku.
24. Soudu však není zřejmé, že by některá z těchto fotografií měla zásadní vliv na skutkové závěry správních orgánů.
25. Z obsahu napadeného a prvostupňového rozhodnutí naopak vyplývá, že skutkový závěr o hodnotě rychlosti byl učiněn především na základě údajů plynoucích ze záznamu o měření z rychloměru UnicamVELOCITY3, jehož výstupem byla též fotografie, podle níž bylo Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

vozidlo identifikováno (viz čl. 2 spisu městského úřadu). V něm byla zaznamenána i hodnota času 11:34, která byla posléze převzata do skutkové věty ve výroku o vině. Naproti tomu identifikace okamžiku vjezdu do měřeného úseku nehrála z hlediska skutkových závěrů správních orgánů zásadní roli. Žalovaný sice v průběhu odvolacího řízení doplnil do spisu fotografie s časem 11:34:28.190 a s časem 11:34:28.314, o čemž žalobce vyrozuměl (viz přípis žalovaného ze dne 2. 7. 2024, č. j. 088659/2024/KUSK, jenž byl žalobci doručen dne 12. 7. 2024), nicméně jejich závěry promítl pouze do té míry, že „*je vhodné postavit najisto, že vozidlo nejen vjelo do měřeného úseku, ale také z něj vyjelo*“ (viz předposlední odstavec na str. 2 napadeného rozhodnutí). Žalovaný tedy pouze upřesnil skutkový stav zjištěný městským úřadem v tom smyslu, že vzal prokázané, že vozidlo se skutečně ocitlo v úseku snímaném měřícím zařízením. Tím však nebyl nijak překvalifikován nosný závěr o tom, že došlo k překročení rychlosti, ani v jakém místě a čas se tak stalo.

26. Současně ze strany žalovaného nedošlo k žádnému „výběru“ jedné či druhé fotografie, jak je podsouváno v žalobě. Soudu naopak není zřejmé, z čeho žalobkyně dovodila, že by byla vybírána ta z fotografií, která se více „hodí“ k tvrzenému výsledku. Jak bylo vysvětleno v předchozím odstavci, žalovaný použil předmětné fotografie pouze k ověření skutečnosti, že se vozidlo skutečně ocitlo v perimetru snímaném zařízením pro měření rychlosti. Nikoliv k tomu, aby ověřoval, zda se vjezd do tohoto úseku či výjezd z něj odehrál právě v čase 11:34:28.190 nebo v čase 11:34:28.314. Žalovaný (a tím méně městský úřad) tedy nikdy nevyslovil, že by z hlediska prokázání viny byla použitelná jen fotografie zaznamenávající vjezd do měřeného úseku, či naopak jen zaznamenávající výjezd z něj. Toto je pouze úvahová konstrukce žalobce, která se však míjí s předmětem napadeného rozhodnutí.
27. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že opomenutí námitky směřující do nevyjasnění toho, která z inkriminovaných fotografií byla pořízena v okamžiku vjezdu a která v okamžiku výjezdu se na zákonnosti napadeného rozhodnutí nemohlo projevit. Námitka totiž směřovala do otázky, která se mýjela s předmětem napadeného rozhodnutí, resp. s vymezením skutku, který byl žalovaným v rámci odvolacího řízení přezkoumáván. Proto i když žalovaný částečně pochybil, když danou námitku nevypořádal (popř. nepředstavil argumentační celek, v jehož konkurenci by daná námitka neobstála), tak v tomto případě nešlo o vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Kdyby totiž žalovaný příslušnou námitku směřující do dané otázky vypořádal, nemohl by dospět k jinému závěru, než že jde o otázku pro posuzovaný skutek a jeho kvalifikaci nerelevantní. Jde tedy přesně o situaci předvídanou rozsudkem NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Afs 98/2018-27, jehož relevantní část je citována v odst. 16 zrušujícího rozsudku NSS. Soud proto shledal, že žalobní bod je nedůvodný.
28. Pouze nad rámec nutného odůvodnění (*obiter dictum*) soud považuje za vhodné doplnit následující:
29. Dle soudu je logické, aby za fotografii z vjezdu (do úseku snímaného měřícím zařízením) byla považována ta, na které je zaznamenán čas dřívější, a za fotografii z výjezdu ta, na které je zaznamenán čas pozdější. Opačný přístup, tedy aby pozdější čas byl považován za okamžik vjezdu a dřívější čas za okamžik výjezdu, by byl v rozporu s elementární logikou. Proto fotografie s (dřívějším) časem 11:34:28.190 by měla být ta, která zachytila okamžik vjezdu, zatímco fotografie s (pozdějším) časem 11:34:28.314 by měla být ta, která zachytila okamžik výjezdu. Této interpretaci nasvědčuje i pozice vozidla zaznamenaná na obou fotografiích, neboť na fotografii s (dřívějším) časem 11:34:28.190 je vozidlo situováno od ohniska objektivu vzdáleněji (na fotografii lze vidět jen přední karoserie do úrovně předních Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

kol), zatímco na fotografii s (pozdějším) časem 11:34:28.314 je vozidlo situováno od ohniska objektivu blíže (na fotografii lze vidět kromě přední části karoserie i její boční část na straně řidiče včetně dveří). Lapidárně vyjádřeno: Na fotografii s časem 11:34:28.190 je vozidlo vyfocené „o něco blíže“ než na druhé fotografii s časem 11:34:28.314. Z toho lze dovodit, že v čase odpovídajícím rozdílu hodnot 11:34:28.190 a 11:34:28.314 urazilo určitou vzdálenost odpovídající rozdílu mezi pozicí na fotografii první a pozicí na fotografii druhé. V kontextu právě uvedeného by byl těžko udržitelný jiný závěr, než že fotografie s časem 11:34:28.190 zachycuje okamžik vjezdu do úseku snímaného měřícím zařízením, zatímco fotografie s časem 11:34:28.314 okamžik výjezdu z tohoto úseku.

30. Současně nelze přehlédnout, že rozdíl mezi hodnotami 11:34:28.190 a 11:34:28.314 činí pouhých 124 milisekund (!), tedy 0,124 sekundy. Jestliže je zrušujícím rozsudkem NSS konstatováno, že „[p]okud totiž stanovení rychlosti vozidla bylo založeno na poměření ujeté vzdálenosti v měřeném úseku s časem jízdy (stanoveným odečtením okamžiku výjezdu z měřeného úseku od okamžiku vjezdu do něj), eventuální (namítaná) záměna fotografií s lišícím se údajem o okamžiku vjezdu do měřeného úseku by logicky vedla ke stanovení odlišné (a třeba i nižší) rychlosti vozidla“ (viz odst. 17 zrušujícího rozsudku NSS), pak v tomto konkrétním případě je hodnota stanovená odečtením okamžiku výjezdu z měřeného úseku od okamžiku vjezdu do něj extrémně krátká – pouhých 0,124 sekund. Naměřená hodnota průměrné rychlosti naměřená během tohoto času přitom činila (i se započtením odchylky) 59 km.h⁻¹, tedy o 9 km.h⁻¹ více, než je hodnota nejvyšší povolené rychlosti. Aby se tedy žalobcem provozovaný automobil v inkriminovaném okamžiku dostal na hodnotu maximální povolené rychlosti (čímž by nedošlo k jejímu překročení, a tedy ani k naplnění skutkové podstaty přestupku), znamenalo by to, že by v rámci 0,124 sekundy – tedy v průběhu necelých třinácti setin jedné vteřiny (!) – musela jeho okamžitá rychlost poklesnout o 9 km.h⁻¹. Soud si nedovede představit, že by to bylo technicky vůbec možné, tedy rozhodně ne u běžného vozidla jako je to, které je zachyceno na fotografiích (zřejmě Volvo 850 vyráběné v devadesátých letech).
31. Jakkoli předchozí dva odstavce jsou závěry učiněné soudem pouze *obiter dictum*, považuje je soud za vhodné pro dokreslení toho, že úvahy žalobce o „zásadním vlivu“ rozdílnosti časů na předmětných fotografiích (viz jeho doplňující odvolání na č. l. 4 odvolacího spisu) jsou pro tuto konkrétní věc v zásadě bezpředmětné.

IV. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a to ani v řízení o kasační stížnosti (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. července 2025

Josef Straka v. r.
samosoudce